

правимъ други по-нататъшни постъпки въ Парижъ. Както забѣлжихъ по-горѣ, ние трѣбаше да почнемъ дѣлото си отъ Англия. Но писмата сѣ не пристигаха, и нашето безпокойствие растѣше сѣ повече и повече. Сж-щия день ние се отнесохме съ телеграма до извѣстната търговска българска кжца въ Виена *Братия Паница* да питаме, да ли нѣма тамъ за насъ нѣкои писма отъ Цариградъ или отъ Букурещъ. Каква радостъ ни обзе, когато прѣзъ нощта получихме утвърдителенъ телеграфически отговоръ! — На другия день, ^{10/22} септемврия ние се упжтихме подиръ пладне къмъ руското посолство. Радостъта ни се удвои сега и намъ ни поолекна за нѣколко минути. Тамъ ние намѣрихме единъ вжзелъ писма, изпратени за насъ отъ Цариградъ съ дата още отъ 30 августа. Това бѣше голѣмо утѣшение, но каква горчива изненада! Въ вжзела ние намѣрихме само нѣкои нови свѣдѣния за извършенитѣ и извършвани още отъ турцитѣ злини. Прѣпоржчителни писма, каквито очаквахме съ нетърпѣние, не намѣрихме тукъ ни едно. Какво да се прави? Връщане назадъ нѣмаше, ние трѣбаше да вървимъ напредъ. Кой знае? Може писмата да сж въ Лондонъ, както било донесено Цанкову въ Виена. И намъ се искаше да върваме това толкозъ по-много, че Лондонъ бѣше столниятъ градъ, въ който трѣбаше да се съсредоточи най-напредъ и да се прояви нашата дѣятелность като български пратеници по онова врѣме. И ние, безъ по-нататъшни дълги размишления по тоя въпросъ въ Парижъ, зехме юнашкото рѣшение да трѣгнемъ безотлагателно за Лондонъ, и трѣгнахме наистина сжщия день вечерьта часа на 7 и 35 минути. Сбогомъ за сега на Парижъ!

